

Lozanos sandora (1974 m.)

Pirmasis tarptautinis pasaulinės evangelizacijos kongresas, kitaip Lozanos kongresas arba "Lozana 74", įvyko 1974 m. liepos 16–25 d. Lozanoje, Šveicarijoje. Amerikos evangelisto Billy Grahamo (nuotr.) iniciatyva į kongresą susirinko apie 2700 evangelikalų vadovų iš 150 šalių. Susirinkusieji svarstė galimybes remti pasaulinę misijų veiklą ir tarėsi, kaip skatinti evangelizavimą. Kongreso rezultatas – Lozanos sandora (angl. Lausanne Covenant), suformuluota vadovaujant britų teologui Johnui Stottui. Šiame dokumente, be kitų dalykų, pabrėžiama misijų svarba, Biblijos autoritetas, Jėzaus Kristaus vienatimumas, krikščionių socialinė atsakomybė ir bendradarbiavimas nešant Gerąją Naujieną. Sandora laikoma vienu svarbiausių evangelikalų judėjimo dokumentų. Iš kongreso kilo tarptautinis Lozanos judėjimas, koordinuojamas Lozanos pasaulinės evangelizacijos komiteto (žr. <http://www.lausanne.org>). Daugelyje šalių buvo įkurtos nacionalinės organizacijos, kurioms pavesta skatinti bažnyčias bei krikščionių organizacijas aktyviau evangelizuoti; temoms gilinti ir plėsti organizuota daug konferencijų ir konsultacinių renginių (daugiausia bendradarbiaujant su Pasauliniu evangelikų aljansu). Lozanos judėjimo paskelbti dokumentai laikomi pagrindiniais evangelikalų judėjimo susitarimo dokumentais. 1989 m. Maniloje sušauktas kitas pasaulinės evangelizacijos kongresas (vadinamas ir Lozana II, per jį paskelbtas Manilos manifestas). Trečiasis toks susirinkimas įvyko 2010 m. spalio 16–25 dienomis Keiptaune, Pietų Afrikos Respublikoje; išleistas Keiptauno įsipareigojimas. Skelbiame iš naujo redaguotą ir taisytą tekstą.

Įvadas

Mes, Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, daugiau kaip 150 tautų atstovai, Tarptautinio pasaulio evangelizacijos kongreso, vykstančio Lozanoje, dalyviai, šloviname Dievą už Jo nuostabų išgelbėjimą ir džiaugiamės Jo suteikta draugyste. Mus labai jaudina ir skatina atgailauti tai, ką Dievas daro šiomis dienomis, ir mes aiškiai suvokiame evangelizacijos svarbą. Tikime, kad Evangelija yra Dievo Geroji Naujiena visam pasauliui, ir dėl Jo malonės esame pasiryžę paklusti Kristaus įsakymui skelbti Evangeliją visai žmonijai ir padaryti Jo mokiniais visų tautų žmones. Todėl trokštame patvirtinti mūsų tikėjimą bei sprendimą ir paviešinti šią sandorą.

1. Dievo tikslas

Mes patvirtiname, jog tikime vienu amžinuoju Dievu, pasaulio Kūrėju ir Viešpačiu – Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia – valdančiu viską pagal savo valią. Jis yra pašaukęs žmones iš pasaulio ir siunčia juos atgal į pasaulį būti Jo tarnais ir liudytojais, kad Jo karalystė plėstųsi, Kristaus Kūnas augtų ir kad Jo vardas būtų pašlovintas. Mes apgailestaudami pripažįstame, kad dažnai išsižadėdavome savo pašaukimo ir patirdavome nesėkmių misijose dėl to, kad pakludavome pasauliui arba nuo jo iš viso pasitraukdavome. Vis dėlto džiaugiamės, kad Evangelija iki šiol yra brangus turtas, nors ir užgimusi žemiškuose induose. Mes trokštame iš naujo atsiduoti užduočiai, kad šis turtas Šventosios Dvasios galia taptų žinomas.

(Iz 40,28; Mt 28,19; Ef 1,11; Apd 15,14; Jn 17,6, 18; Ef 4,12; 1 Kor 5,10; Rom 12,2; 2 Kor 4,7)

2. Biblijos autoritetas ir jėga

Mes patvirtiname Senojo ir Naujojo Testamentų dievišką įkvėpimą, teisingumą ir autoritetą kaip vienintelį Dievo parašytą Žodį, neklaidingą visame, ką jis teigia, ir vienintelį neklystamą tikėjimo ir praktikos vadovą. Taip pat patvirtiname Dievo Žodžio galią įgyvendinti išganymo planą. Biblijos žinia skirta visiems, nes Dievo apsireiškimas Kristuje ir Rašte yra nekintamas. Per jį (Raštą) Šventoji Dvasia kalba ir šiandien. Šventoji Dvasia apšviečia kiekvieną žmogų, nesvarbu, iš kurios kultūros, ir leidžia jam pačiam suvokti tiesą. Tokiu būdu visai Bažnyčiai atsiskleidžia vis daugiau įvairialypės Dievo išminties.

(2 Tim 3,16; 2 Pt 1,21; Jn 10,35; Iz 55,11; 1 Kor 1,21; Rom 1,16; Mt 5,17–18; Jud 3; Ef 1,17–18; 3,10.18)

3. Kristaus vienatimumas ir universalumas

Mes patvirtiname, kad yra tik vienintelis Gelbėtojas ir tik vienintelė Evangelija, nors evangelistinių požiūrių įvairovė ir yra plati. Pripažįstame, kad kiekvienas turi tam tikrą Dievo pažinimą per Jo apsireiškimą gamtos pasaulyje. Bet mes neigiamė, kad toks pažinimas gali išgelbėti, nes žmonės užgniaužia tiesą savo nuodėmingumu. Mes taip pat atmetame sinkretizmą ir teiginius, esą Kristus vienodai kalba per visas religijas ir ideologijas, kaip menkinančius Kristų ir Evangeliją. Jėzus Kristus – vienintelis kartu Dievas ir žmogus – atidavęs save kaip auką už nusidėjėlius yra ir vienintelis tarpininkas tarp žmonių ir Dievo.

Nėra jokio kito vardo, kuriuo mes galėtume būti išgelbėti. Visi kenčia dėl nuodėmės, bet Dievas myli kiekvieną ir nenori, kad kas nors iš jų pražūtų, bet kad visi atgailautų. Tačiau tie, kurie atstumia Kristų, atsisako išgelbėjimo džiaugsmo ir pasmerkia save amžinai atskirčiai nuo Dievo. Jėzaus paskelbimas Pasaulio Gelbėtoju savaime nereiškia, kad visi žmonės yra išgelbstimi automatiškai arba pačioje pabaigoje, taip pat nepatvirtina, kad visos religijos siūlo išgelbėjimą per Kristų. Iš tikrųjų tai reiškia paskelbti Dievo meilę nusidėjėlių pasauliui ir pakviesti kiekvieną atsiliesti Jam, kaip Gelbėtojui ir Viešpačiui, visa širdimi su atgaila ir tikėjimu. Jėzaus Kristaus vardas yra išaukštintas virš visų kitų vardų, mes ilgimės tos dienos, kai kiekvienas kelis priklausys prieš Jį ir kiekvienas liežuvis išpažins Jį kaip Viešpatį.

(Gal 1,6–9; Rom 1,18–32; 1 Tim 2,5–6; Apd 4,12; Jn 3,16–19; 2 Pt 3,9; 2 Tes 1,7–9; Jn 4,42; Mt 11,28; Ef 1,20–21; Fil 2,9–11)

4. Evangelizavimo prigimtis

Evangelizuoti reiškia paskleisti Gerąją Naujieną, kad Jėzus Kristus mirė už mūsų nuodėmės, kaip pranašauta Raštuose, buvo prikeltas iš mirusiųjų ir kad kaip karaliaujantis Viešpats visiems atgailaujantiems ir tikintiems dabar Jis siūlo atleidimą už nuodėmės ir Dvasios išlaisvinančias dovanas. Mūsų, krikščionių, tikslas šiame pasaulyje yra evangelizuoti ir užmegzti tokį dialogą, kuris leistų įsiklausyti ir suprasti. Pats evangelizavimas yra skelbimas istorinio, biblinio Kristaus, kaip Gelbėtojo ir Viešpaties, siekiant įtikinti žmones ateiti pas Jį ir taip susitaikyti su Dievu. Pateikdami žmonėms evangelinį kvietimą, neturime teisės nutylėti, kokia yra buvimo Jėzaus mokiniu kaina. Jėzus vis dar šaukia visus sekti Jį atsižadant savęs, imti savo kryžių ir tapti Jo naujosios bendruomenės dalimi. Evangelijos priėmimą seka paklusnumas Kristui, įsiliejimas į Jo Bažnyčią ir atsakingas tarnavimas šiame pasaulyje.

(1 Kor 15,3–4; Apd 2, 32–39; Jn 20,21; 1 Kor 1,23; 2 Kor 4,5; 5,11–20; Lk 14,25–33; Mk 8,34; Apd 2,40–47; Mk 10,43–45)

5. Krikščionio socialinė atsakomybė

Mes patvirtiname, kad Dievas yra visų žmonių Kūrėjas ir Teisėjas. Todėl kaip ir Jis turėtume rūpintis teisingumu, visos žmonijos susitaikymu ir išsilaisvinimu iš bet kokios priespaudos. Kadangi visi žmonės sukurti pagal Dievo paveikslą, kiekvienas asmuo, nesvarbu, kokios rasės, religijos, spalvos, kultūros, klasės, lyties ar amžiaus, turi išskirtinį

orumą, dėl kurio turi būti gerbiamas, aptarnaujamas ir jokių būdu neišnaudojamas. Mes apgailėstaujame tiek dėl savo apsileidimo, tiek dėl to, kad kartais per menkai siejome evangelizavimą ir socialinę rūpybą. Nepaisydami to, kad susitaikymas su kitais žmonėmis nėra susitaikymas su Dievu, kad socialinė veikla nėra evangelizavimas ir kad politinis išlaisvinimas nėra išgelbėjimas, vis dėlto tvirtiname, kad evangelizavimas ir įsitraukimas į socialinę-politinę veiklą yra mūsų krikščioniška pareiga. Nes abu šie dalykai yra doktrinų apie Dievą ir žmogų, mūsų meilės artimui ir paklusnumo Jėzui Kristui būtina išraiška. Išgelbėjimo žinia taip pat reiškia teismo nuosprendį kiekvienai atstūmimo formai, priespaudai bei diskriminacijai. Mes neturėtume bijoti pasmerkti blogio ir neteisybės, kad ir kur jie egzistuotų. Kai žmonės priima Kristų, jie gimsta iš naujo – Jo karalystei – ir todėl privalo ne tik deklaruoti, bet ir skleisti teismą neteisiam pasaulyje. Išgelbėjimas, kurį skelbiame, turėtų mus orientuoti į asmeninių bei socialinių atsakomybių visumą. Tikėjimas be darbų yra miręs.

(Apd 17,26–31; Pr 18,25; Iz 1,17; Ps 45,7; Pr 1,26–27; Jok 3,9; Kun 19,18; Lk 6,27–35; Jok 2,14–26; Jn 3,3–5; Mt 5,20; 6,33; 2 Kor 3,18; Jok 2,20)

6. Bažnyčia ir evangelizavimas

Mes patvirtiname, kad Kristus siunčia savo atpirktus žmones į pasaulį, kaip Jo tėvas siuntė Jį, ir kad Jis kviečia savo mokinius panašiai skverbtis į pasaulį. Mes turime išsilaisvinti iš "bažnytinio geto" ir prasiskverbti į ne krikščionių visuomenę. Bažnyčios pasiaukojanti misija evangelizuoti yra pirmaeilis dalykas. Pasaulio evangelizavimas – tai visos Bažnyčios darbas nešti visą Evangeliją visam pasauliui. Bažnyčia yra pačiame Dievo kosminio tikslo centre, ji yra Jo pasirinktas įrankis Evangelijai skleisti. Tačiau Bažnyčia, kuri pamokslauja apie kryžių, turi būti pati paženklinta kryžiaus. Ji tampa kliūtimi evangelizavimui tada, kai išduoda Evangeliją, kai jai trūksta gyvo tikėjimo Dievu, nuoširdžios meilės žmonėms ar sąžiningumo visuose dalykuose, tarp jų ir savo reklamoje bei finansuose. Bažnyčia yra Dievo žmonių bendruomenė, o ne institucija ir negali būti sutapatinta su jokia kultūra, socialine ar politine sistema ar žmogiška ideologija.

(Jn 17,18; 20,21; Mt 28,19–20; Apd 1,8; 20,27; Ef 1,9–10; 3,9–11; Gal 6,14–17; 2 Kor 6,3–4; 2 Tim 2,19–21; Fil 1,27)

7. Bendradarbiavimas evangelizuojant

Mes patvirtiname, kad aiškiai matoma Bažnyčios vienybė tiesoje yra Dievo tikslas. Evangelizavimas mus skatina vienytis, nes vienybė sustiprina mūsų liudijimą, o nesantaika naikina mūsų nešamą susitaikymo Evangeliją. Tačiau mes pripažįstame, kad organizacinė vienybė, pasireiškianti įvairiomis formomis, nebūtinai paspartina evangelizaciją. Vis dėlto, priėmę tą patį biblinį tikėjimą, turėtume būti labai vieningi bendraudami vieni su kitais, dirbdami, liudydami. Mes išpažįstame, kad kartais nuodėmingas individualizmas ir betikslis veiklos dubliavimas sugadindavo liudijimą. Įsipareigojame siekti didesnės vienybės išpažindami tiesą, šlovindami, siekdami šventumo ir skleisdami Evangeliją. Mes skatiname regioninį ir funkcinį bendradarbiavimą dėl Kristaus misijos palaikymo, strateginio planavimo, abipusio padaršinimo ir pasidalijimo ištekliais bei patirtimi.

(Jn 17,21–23; Ef 4,3–4; Jn 13,35; Fil 1,27; Jn 17,11–23)

8. Bažnyčių partnerystė misijose

Mes džiaugiamės, kad išaušo nauja misionierių era. Vakarų misijų dominuojantis vaidmuo sparčiai menksta. Dievas iš jaunesnių bažnyčių šaukia žmones evangelizuoti pasaulį, tokiu būdu parodydamas, kad atsakomybė evangelizuoti priklauso visam Kristaus Kūnui. Todėl visos bažnyčios turėtų klausti Dievo ir savęs, ką joms daryti, kad pasiektų žmones ten, kur yra įsikūrusios, ir kad siųstų misionierius į kitus pasaulio kraštus. Turime nuolatos atsakingai vertinti savo misionierišką veiklą. Tai padės formuoti bažnyčių bendradarbiavimui, ir bus aiškiau atskleistas visuotinis Kristaus Bažnyčios charakteris. Esame taip pat dėkingi Dievui už organizacijas, užsiimančias Biblijos vertimais, teologiniu švietimu, žiniasklaida, dirbančias krikščioniškos literatūros, evangelizavimo, misijų, Bažnyčios atnaujinimo ir kitose ypatingose srityse. Minėtos organizacijos, be to, turėtų nuolat tirti savo veiklą ir įvertinti savo, kaip Kristaus misijos, efektyvumą.

(Rom 1,8; Fil 1,5; 4,15; Apd 13,1–3, 1 Tes 1,6–8)

9. Evangelizavimo skuba

Evangelija dar turi būti paskelbta daugiau nei dviem trečdaliams žmonijos. Mums gėda, kad nepasirūpinta tokia daugybe žmonių, tai sunkus priekaištas mums ir visai Bažnyčiai. Ir vis dėlto daugelyje pasaulio vietų be galo trokštama priimti Jėzų Kristų Viešpačiu. Esame įsitikinę, kad tai yra laikas bažnyčioms ir bažnytinėms organizacijoms uoliai melstis už nepasiektųjų išgelbėjimą, stengtis skleisti Evangeliją. Kartais būtina evangelizuotoje šalyje

mažinti misionierių skaičių ir finansinę paramą tam, kad imtų augti tautinės bažnyčios pasitikėjimas savo jėgomis bei gebėjimais ir kad būtų sukaupia išteklių neevangelizuotiems kraštams. Nuolankiai tarnaudami misionieriai turėtų laisviau judėti per visus šešis žemynus, visomis priemonėmis ir kaip galima greičiau siekdami kiekvienam asmeniui suteikti galimybę išgirsti, suprasti ir priimti Gerąją Naujieną. Negalime tikėtis pasiekti šio tikslo be aukos. Visi esame sukrestę milijonų gyventojų skurdo ir sujaudinti šį skurdą keliančios neteisybės. Pasiturimai gyvenantys krikščionys jaučia pareigą gyventi kukliau, kad padėtų dosniau remti skurstančius ir sėkmingiau evangelizuoti.

(Jn 9,4; Mt 9,35–38; Rom 9,1–3; 1 Kor 9,19–23; Mk 16,15; Iz 58,6–7; Jok 1,27; 2,1–9; Mt 25,31–46; Apd 2,44–45; 4,34–35)

10. Evangelizavimas ir kultūra

Pasaulio evangelizavimo strategijos turi veikti lanksčiais ir kūrybingais metodais. Dievo padedamos bažnyčios giliai šaknysis Kristuje ir taps glaudžiai susijusios su savo kultūra, kuri visada turi būti patikrinta ir įvertinta remiantis Raštu. Kadangi vyrai ir moterys yra Dievo kūriniai, dalis jų kultūros pasižymi grožiu ir gėriu. Tačiau jie yra nusidėję, dėl to visa tai suteršta nuodėmės, o kai kas net tapę demoniška. Evangelija nesudaro prielaidų vienos kultūros pranašumui kitos atžvilgiu, bet visas kultūras vertina pagal savo – tiesos bei teisingumo – kriterijus ir kiekvienoje kultūroje patikrina ir nustato moralės standartus. Misijos per dažnai tiesiog "eksportuodavo" svetimą kultūrą drauge su Evangelija ir kartais bažnyčios tapdavo priklausomos nuo kultūros, o ne nuo Rašto. Kristaus evangelistai turi siekti nuolankiai nusižeminti, kad taptų kitų tarnais, o bažnyčios privalo siekti pakeisti ir praturtinti kultūrą, ir visa tai daryti Dievo šlovei.

(Mk 7,8–9.13; Pr 4,21–22; 1 Kor 9,19–23; Fil 2,5–7; 2 Kor 4,5)

11. Švietimas ir vadovavimas

Mes pripažįstame, kad buvo atvejų, kai siekėme Bažnyčios augimo jos gylio sąskaita ir atskyrėme evangelizaciją nuo krikščionių ugdymo. Taip pat pripažįstame, kad kai kuriose savo misijose per lėtai ruošėme ir drąsinome vietinius lyderius prisiimti atsakomybę. Tvirtiname savarankiškumo principą ir siekiame, kad kiekviena bažnyčia turėtų savo vietinius lyderius, kurie aiškiai savo elgesiu rodytų krikščionišką vadovavimą, pasireiškiantį ne dominavimu, o tarnavimu. Pripažįstame, kad yra didžiulis poreikis pagerinti teologinį

švietimą, ypač bažnyčių vadovų. Kiekvienoje tautoje ir kultūroje turėtų būti efektyvi pastorių ir kitų tarnautojų ugdymo programa, sudaryta iš doktrinos, mokinystės, evangelizavimo, ugdymo bei tarnavimo disciplinų. Tokios programos neturėtų remtis kokia nors stereotipine metodologija, bet turėtų būti sukurtos iš kūrybingos vietinių iniciatyvos pagal biblinius standartus.

(Kol 1,27–28; Apd 14,23; Tit 1,5–9; Mk 10,42–45; Ef 4,11–12)

12. Dvasinė kova

Tikime, kad esame įtraukti į nuolatinę dvasinę kovą su blogio kunigaikštystėmis ir jėgomis, kurios siekia nugalėti Bažnyčią ir sužlugdyti jai patikėtą pasaulio evangelizavimo užduotį. Mes žinome būtinybę apsiginkluoti Dievo duotomis priemonėmis ir kovoti šį mūsų su dvasiniais tiesos ir maldos ginklais. Nes mes atskleidžiame ne tik klaidingas priešų ideologijas už Bažnyčios ribų, bet ir viduje – neteisingoje Evangelijos žinioje, iškreipiančioje Raštą ir pastatančioje žmones į Dievo vietą. Mums reikia ir budrumo, ir įžvalgumo, kad galėtume perteikti biblinę Evangeliją. Pripažįstame, kad patys nesame atsparūs minčių ir veiksmų pasaulietiškumui, tai yra sekuliarizmo įtakai. Pavyzdžiui, nors tikslūs Bažnyčios augimo (tiek dvasiniu, tiek kiekybiniu požiūriu) tyrimai yra teisingi ir vertingi, mes kartais nepaisydavome jų, o kitais atvejais, trokšdami užtikrinti reakciją į Evangeliją, sukompromituodavome žinią, manipuliudavome savo klausytojais juos spausdami ir tapdavome perdėtai susirūpinę statistika ar net nesąžiningai ja naudojome. Visa tai yra pasaulietiška. Bažnyčia turi būti pasaulyje, bet pasaulis negali būti Bažnyčioje.

(Ef 6,12; 2 Kor 4,3–4; Ef 6,11,13–18; 2 Kor 10,3–5; 1 Jn 2,18–26; 4,1–3; Gal 1,6–9; 2 Kor 2,17; 4,2; Jn 17,15)

13. Laisvė ir persekiojimas

Dievas yra nustatęs kiekvienai valdžiai pareigą užtikrinti sąlygas taikai, teisingumui ir laisvei, kad Bažnyčia galėtų paklusti Dievui, tarnauti Viešpačiui Jėzui Kristui ir skelbti Evangeliją be trukdžių. Todėl meldžiamės už tautų vadovus ir kreipiamės į juos, kad užtikrintų minties ir sąžinės laisvę, laisvę praktikuoti ir skleisti religiją pagal Dievo valią, kaip parašyta Visuotinėje Žmogaus Teisių deklaracijoje. Be to, mes labai susirūpinę visais, kurie buvo neteisingai įkalinti, ypač tais, kurie kenčia dėl Viešpaties Jėzaus liudijimo. Pažadame melstis ir dirbti dėl jų laisvės. Taip pat atsisakome būti įbauginti jų likimo. Dievas

padeda mums, ir mes sieksime atsilaikyti prieš neteisybę, likti ištikimi Evangelijai, kad ir kiek tai kainuotų. Mes nepamirštame Jėzaus įspėjimo, kad persekiojimai yra neišvengiami.

(1 Tim 1,1–4; Apd 4,19; 5,29; Kol 3,24; Hbr 13,1–3; Lk 4,18; Gal 5,11; 6,12; Mt 5,10–12; Jn 15,18–21)

14. Šventosios Dvasios galia

Mes tikime Šventosios Dvasios galia. Tėvas siuntė savo Dvasią atnešti Jo Sūnui liudijimo. Be Dvasios liudijimo mūsų liudijimas yra tuščias. Įtikinimas dėl nuodėmės, tikėjimas Jėzumi, atgimimas iš aukšto bei krikščionio augimas yra Dvasios darbas. Be to, Šventoji Dvasia yra misionieriška Dvasia, todėl evangelizavimas turėtų spontaniškai kilti iš Dvasios pripildytų bažnyčių. Bažnyčia, kuri nėra misionieriška, neigia pati save ir gesina Dvasią. Pasaulinio masto evangelizacija taps realia galimybe tik tada, kai Dvasia atnaujins Bažnyčią tiesa ir išmintimi, tikėjimu, šventumu, meile ir jėga. Todėl mes šaukiame krikščionis melstis už visagalės Dievo Dvasios atėjimą, kad visi Dvasios vaisiai galėtų pasimatyti visuose Dievo žmonėse ir kad visos Jos dovanos galėtų praturtinti Kristaus Kūną. Tik tada visas pasaulis Jo rankose taps tinkamu įrankiuskleisti visoje žemėje Jo balsą.

(1 Kor 2,4; Jn 15,26–27; 16,8–11; 1 Kor 12,3; Jn 3,6–8; 2 Kor 3,18; Jn 7,37–39; 1 Tes 5,19; Apd 1,8; Ps 85,4–7; 67,1–3; Pr 5,22–23; 1 Kor 12,4–31; Rom 12,3–8)

15. Kristaus sugrįžimas

Mes tikime, kad Jėzus Kristus sugrįš asmeniškai ir regimai su jėga ir šlove, kad užbaigtų išgelbėjimą ir paskelbtų teismo nuosprendį. Jo sugrįžimo pažadas skatina mus evangelizuoti, nes mes prisimename Jo žodžius apie tai, kad visų pirma Evangelija turi būti paskelbta visoms tautoms. Tikime, kad laikas tarp Kristaus pakilimo į dangų ir Jo sugrįžimo turi būti užpildytas misijų veiklos, ji turi tęstis iki pabaigos. Mes taip pat prisimename Jo įspėjimą, kad apsišaukėliai kristūs bei netikri pranašai iškils kaip ženklai, nurodantys Antikristo pasirodymą. Todėl atmetame mintį, kad žmonės kada nors galės sukurti utopiją Žemėje – išdidžių, savimi pasitikinčių asmenų svajonę. Mes, krikščionys, pasitikime Dievo pažadu ištobulinti savo karalystę ir nekantriai laukiame tos dienos, naujo dangaus ir žemės, kurioje gyvens tešumas ir Dievas viešpataus per amžius. O kol kas mes pasižadame ištikimai tarnauti Kristui ir žmonėms, džiaugsmingai paklusdami Jo autoritetui.

(Mk 14,62; Hbr 9,28; Mk 13,10; Apd 1,8–11; Mt 28,20; Mk 13,21–23; Jn 2,18; 4,1–3; Lk 12,32; Apr 21,1–5; 2 Pt 3,13; Mt 28,18)

IŠVADA

Taigi šio mūsų tikėjimo ir apsisprendimo šviesoje mes sudarome su Dievu ir vienas su kitu didingą sandorą, kad melstumės, planuotume ir kartu dirbtume dėl viso pasaulio evangelizacijos. Kviečiame visus prisidėti prie mūsų. Tegu Dievas padeda mums savo malone ir savo šlovei, kad būtume ištikimi šiai sandorai! Amen, aleliuja!

Paimta iš <http://www.lausanne.org/lt/uncategorized-lt/lozanos-sandora>